

حليمة
The Journey
رحلة
of Halima
مسافرت

Μια φορά κι έναν καιρό, σταμάτησε να βρέχει στη Χώρα του Ήλιου. Τα ποτάμια και οι λίμνες ξεράθηκαν. Οι άνθρωποι δεν είχαν νερό να ποτίσουν τα χωράφια τους. Όλοι ήταν πολύ στεναχωρημένοι...

Η Αρχηγός της Χώρας συμβουλευτήκε το σοφότερο των Σοφών κι εκείνος έδωσε τη λύση:
-Η κόρη σου, η Χαλιμά πρέπει να ταξιδέψει μέχρι τη Χώρα της Βροχής και να ζητήσει να στείλουν σύννεφα.

Εκείνη την ώρα εμφανίζεται η Χαλιμά που τα είχε ακούσει όλα :
-Θα δεις μαμά! Θα κάνω αυτό το ταξίδι και θα σώσω τη Χώρα μας!

Έτσι λοιπόν, η μητέρα της γέμισε το σάκο με τρόφιμα και νερό.
Ο Σοφός τής έδωσε ένα λεμόνι, ένα πουγκί και μια κόλλα χαρτί.
-Αυτά θα σου φανούν χρήσιμα στο ταξίδι σου, Χαλιμά!

Η Χαλιμά ανέβηκε στην καμήλα και αποχαιρέτησε τη μητέρα της.

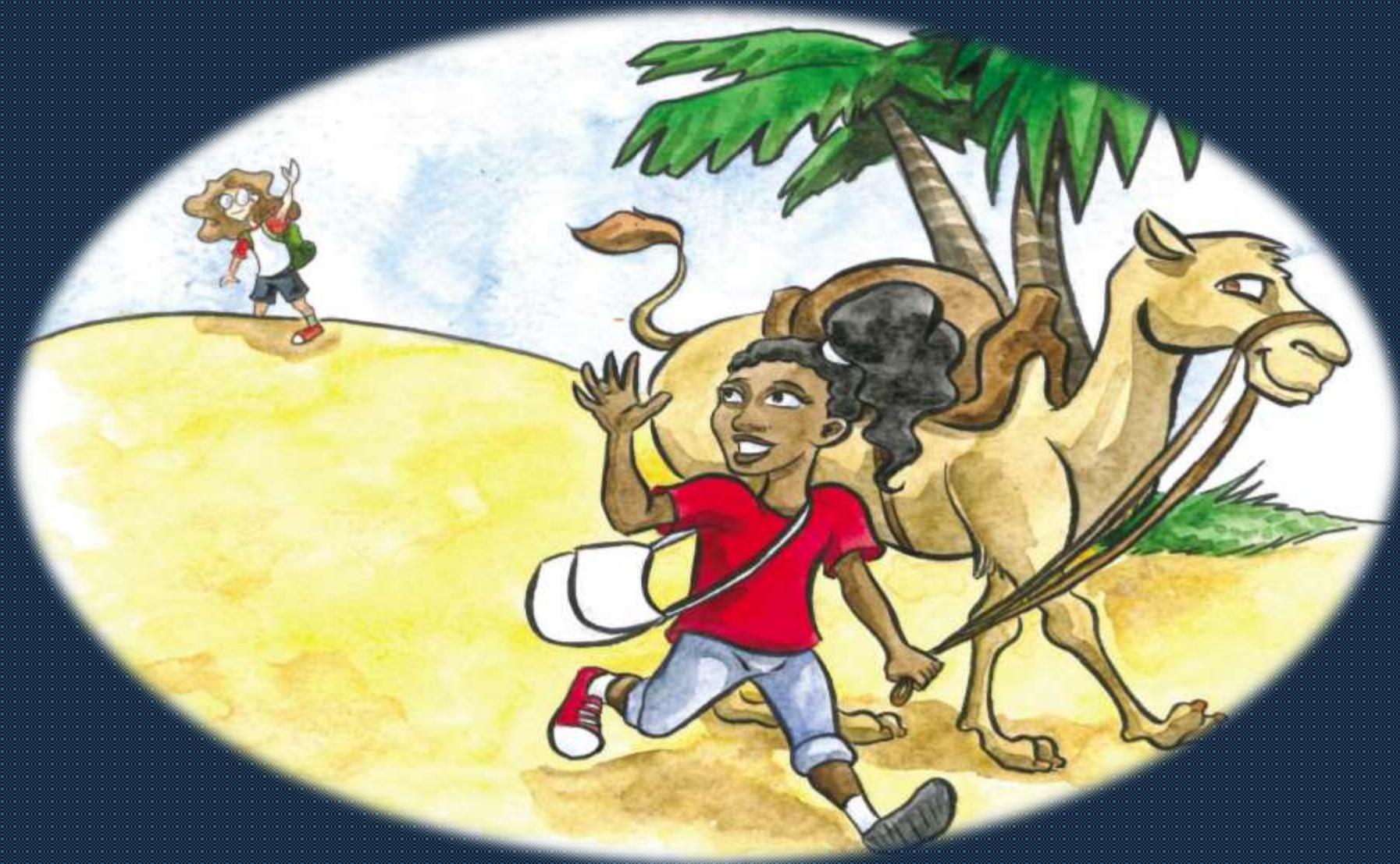

Καθώς έφτασε στη Χώρα της Ερήμου, η Χαλιμά συνάντησε ένα κοριτσάκι που έκλαιγε.

-Γεια σου! Είμαι η Χαλιμά. Γιατί κλαις;

-Εγώ είμαι η Άλντιν. Με έδιωξε ο πατέρας μου. Του είπα πως τον αγαπώ όσο αγαπώ και το αλάτι στο φαγητό. Μα εκείνος δεν κατάλαβε τι εννοούσα και θύμωσε μαζί μου.

-Μην ανησυχείς, Άλντιν. Ο πατέρας σου θα καταλάβει και θα σε ψάξει. Έλα, ας φάμε κάτι και μετά να κοιμηθούμε.

Το επόμενο πρωί, η Άλντιν έδειξε το δρόμο στη Χαλιμά για τη μεγάλη πόλη.

-Σε ευχαριστώ, Άλντιν. Πάρε την καμήλα μου για να σε οδηγήσει στη μητέρα μου. Να της πεις πως είμαι καλά.

-Εντάξει Χαλιμά! Καλό ταξίδι!

Η Χαλιμά έφτασε στη μεγάλη πόλη και βρήκε τον Αρχηγό της. Του ζήτησε φαγητό και νερό.
-Η Χώρα μου, ξέρεις Χαλιμά, δεν έχει αλάτι πια και το φαγητό δεν είναι νόστιμο χωρίς αυτό.
Τότε η Χαλιμά έβγαλε από τον σάκο της το πουγκί με το αλάτι και του το πρόσφερε.

Εκείνος έριξε αλάτι σε όλα τα φαγητά και κάλεσε όλο τον κόσμο να φάει. Όλοι ήταν τόσο χαρούμενοι - εκτός από τον Αρχηγό.

-Τώρα κατάλαβα αυτό που μου είχε πει η κόρη μου, η Άλντιν. Με αγαπάει όντως πολύ.

-Συνάντησα την Άλντιν στο δρόμο μου και είναι καλά! Βρίσκεται στη Χώρα του Ήλιου με τη μητέρα μου.

-Θα πάω και θα τη φέρω πίσω! Σε ευχαριστώ πολύ, Χαλιμά! Μα, τι μπορώ να κάνω για σένα;

-Θέλω να πάω στη Χώρα της Θάλασσας και δεν ξέρω πώς.

Ο αρχηγός της έδωσε μια βάρκα και ένα πορτοκαλί σωσίβιο. Έτσι, ξεκίνησε για τον προορισμό της.

Η Χαλιμά πάλευε μέρες με τα κύματα. Καθώς πλησίαζε την ακτή, ένας αγρότης την είδε και την τύλιξε με μια χρυσαφί κουβέρτα.

-Μα, πώς βρέθηκες εσύ εδώ;

-Είμαι η Χαλιμά και ταξιδεύω προς τη Χώρα της Βροχής.

-Εμένα με λένε Ελπιδοφόρο. Φαντάζομαι θα πεινάς. Σε προσκαλώ σπίτι μου να φας και να ξεκουραστείς. Η Χαλιμά δέχτηκε και του δώρισε το λεμόνι που κουβαλούσε μαζί της για να τον ευχαριστήσει.

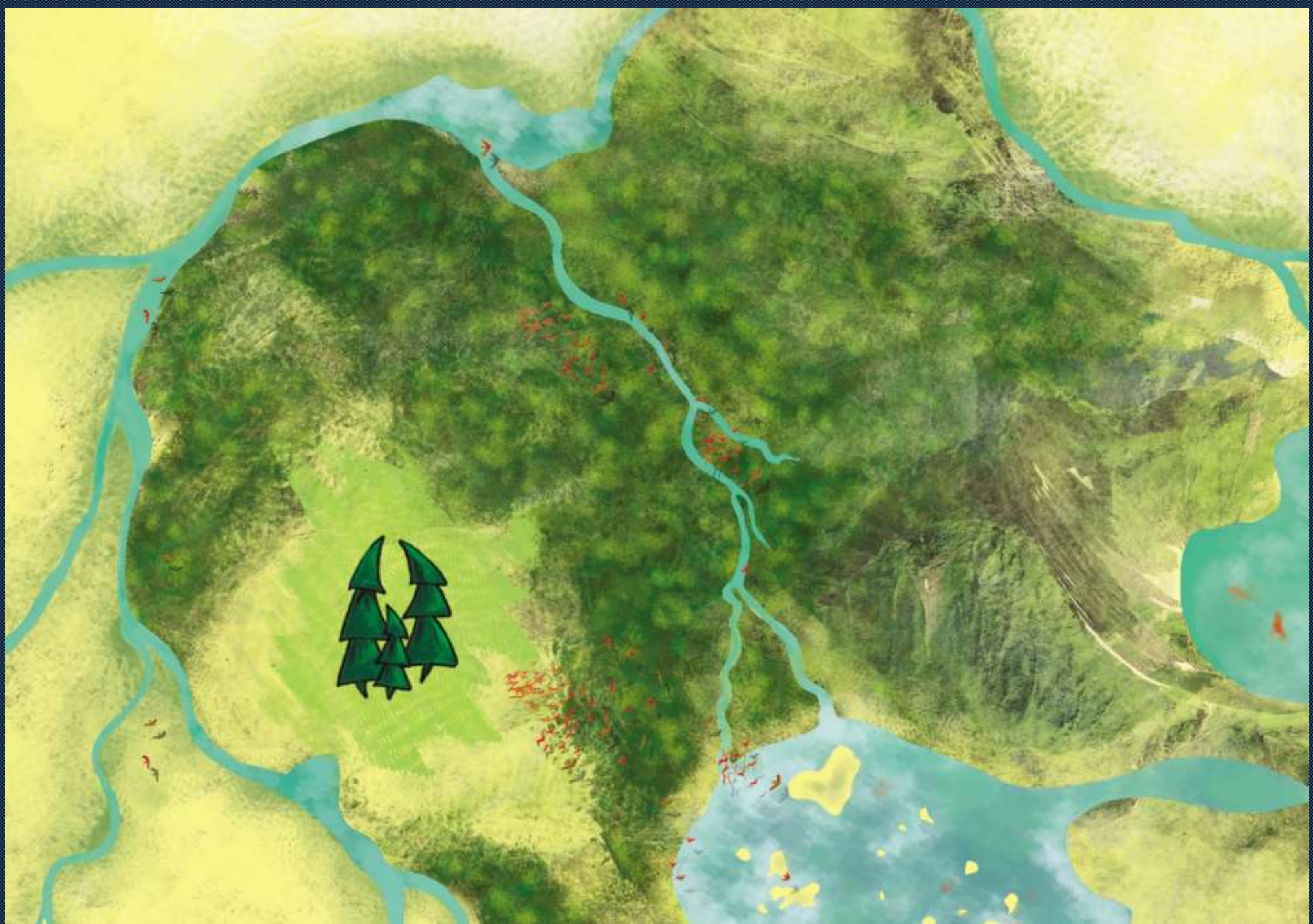
Κάθισαν στο τραπέζι και ο Ελπιδοφόρος έφερε μια πιατέλα με ψητά λαχανικά.
Έφαγαν και ύστερα η Χαλιμά κοιμήθηκε στο κρεβάτι του ξενώνα.

Την επόμενη μέρα, πήγαν στην πλατεία του χωριού και η Χαλιμά έδειξε στους φίλους του Ελπιδοφόρου παιχνίδια της Χώρας της. Έπαιξαν όλοι μαζί μέχρι που βράδιασε.

Η Χαλιμά αφού ξεκουράστηκε αρκετά, ήταν έτοιμη να συνεχίσει το ταξίδι της για τη Χώρα του Δάσους.
Ο Ελπιδοφόρος της δάνεισε το γάιδαρό του, που γνώριζε το δρόμο.

Δυο μέρες μετά, η Χαλιμά έφτασε επιτέλους στη Χώρα του Δάσους.
Υπήρχαν, όμως, τόσα πολλά δέντρα που ο γάιδαρος δεν μπορούσε να περπατήσει!
-Από εδώ μπορώ να συνεχίσω μόνη μου. Σε ευχαριστώ πολύ για τη βοήθεια!

Η Χαλιμά διέσχιζε το δάσος, ώσπου νύχτωσε κι αποφάσισε να κοιμηθεί πάνω σε ένα κλαδί. Ξαφνικά άκουσε μουγκρητά... Έσκυψε και τι να δει!!! Αντίκρισε ένα περίεργο τέρας που για κεφάλι είχε έναν κόκκινο κουβά, για πόδια είχε πλαστικά μπουκάλια και το σώμα του ήταν μια μαύρη σακούλα σκουπιδιών!

Η Χαλιμά κατάλαβε γρήγορα πως το τέρας δε μούγκριζε αλλά έκλαιγε.

-Γεια σου, είμαι η Χαλιμά! Γιατί κλαις;

-Όλοι με φοβούνται και φοράω αυτά τα σκουπίδια για να μη με βλέπουν.

-Μα σίγουρα δεν τρομάζουν με αυτό που είσαι αλλά με τη δυνατή φωνή σου! Μήπως να αρχίσεις να μιλάς τραγουδιστά;

Το τέρας τότε τραγούδησε τόσο μελωδικά που όλα τα ζώα μαζεύτηκαν να το ακούσουν!

Πρώτη φορά είχε τόσους φίλους γύρω του το τέρας!

-Ξέχασα να σε ρωτήσω το όνομά σου.

-Δεν έχω όνομα.

-Θα σε φωνάζω Καλό , αφού μου θυμίζεις όλους τους ανθρώπους. Όλοι είναι καλοί κι ας μην τους φαίνεται!

Όλοι μαζί μετά ξάπλωσαν και κοιτούσαν τα αστέρια, μέχρι που τους πήρε ο ύπνος!

Ξημέρωσε και η Χαλιμά ζήτησε από το Καλό να της δείξει το δρόμο.
Του έδωσε το λευκό χαρτί από το σάκο της και εκείνο της σχεδίασε έναν χάρτη για τη Χώρα της Βροχής.

Με τη βοήθεια του χάρτη, η Χαλιμά βρέθηκε στη Χώρα της Βροχής. Φόρεσε αμέσως το αδιάβροχο της και έψαχνε για τον Αρχηγό. Κανείς περαστικός όμως δε σταματούσε να της μιλήσει-ήταν όλοι τους βιαστικοί σε αυτή τη Χώρα. Ήταν πολύ απογοητευμένη...

Τότε ξεκίνησε να τραγουδάει μήπως και σταματήσει κάποιος να την ακούσει, όπως έκανε και το Καλό που με το τραγούδι του μάζεψε όλα τα ζώα του δάσους κοντά του. Αλλά μάταια... Μέχρι που ακούστηκε μια φωνή πίσω της.
-Τραγουδάς πολύ ωραία! Μπορείς να συνεχίσεις λίγο ακόμα;

-Γεια σου, είμαι η Χαλιμά! Τραγουδάω εδώ και πολλή ώρα και πόνεσε ο λαιμός μου.

-Γεια, είμαι ο Τζον. Δε χρειάζεται να κουράσεις περισσότερο το λαιμό σου. Θες να παίξουμε τυφλόμυγα στο πάρκο;

-Και το ρωτάς;;; Φυσικά και θέλω!!!

Οι ώρες πέρασαν δίχως να το καταλάβουν και είπαν να ξεκουραστούν.

-Πέρασα πολύ ωραία μαζί σου Χαλιμά! Μου αρέσει να παίζω με άλλους, αν και συνήθως παίζω μόνος μου.

-Γιατί δεν παίζεις με τους γονείς σου;

-Εκείνοι μετρούν συνέχεια τα νομίσματά τους και μου λένε πως για μια ώρα παιχνίδι μαζί μου, θα έβγαζαν από τη δουλειά τους εκατό νομίσματα.

-Όσο τραγουδούσα οι περαστικοί μου πετούσαν νομίσματα. Ορίστε πάρτε! Είναι 28. Μπορείς να σπάσεις τον κουμπαρά σου για τα υπόλοιπα 72. Εγώ τώρα λέω να κοιμηθώ εδώ στο παγκάκι! Θα τα πούμε αύριο!

-Είμαι πολύ χαρούμενος! Σε ευχαριστώ

Ο Τζον γύρισε σπίτι και έτρεξε στο δωμάτιό του να σπάσει τον κουμπαρά.
-Μαμά, μπαμπά, έχω εκατό νομίσματα! Θα παίξετε τώρα μαζί μου;
-Πού τα βρήκες τα λεφτά;;;
Και ο Τζον τους τα είπε όλα για τη Χαλιμά και για τη συμβουλή που του έδωσε.

Οι γονείς του κατάλαβαν το λάθος τους και έπαιξαν μαζί του.
-Πού βρίσκεται η Χαλιμά τώρα;
-Μόνη στο πάρκο...
Και αμέσως πήγαν και την προσκάλεσαν στο σπίτι τους!

Η Χαλιμά τους διηγήθηκε την ιστορία της και είπε ότι ψάχνει τον Αρχηγό της Χώρας της Βροχής.
-Μα, εμείς είμαστε οι Αρχηγοί! Αύριο κιόλας θα στείλουμε πολλά σύννεφα στη Χώρα σου, Χαλιμά!

Το πρωί, η Χαλιμά ξύπνησε από το φως του ήλιου που έμπαινε από το παράθυρο.
Κατάλαβε ότι δεν έβρεχε πια...

Απέναντι στο πάρκο, όλοι έπαιζαν, τραγουδούσαν, γελούσαν και απολάμβαναν τον ήλιο. Μπήκαν στο δωμάτιο και οι γονείς του Τζον.
-Χαλιμά, τώρα όλα τα σύννεφα κατευθύνονται προς τη χώρα του Ήλιου!

Η Χαλιμά αμέσως τους αγκάλιασε και από τη χαρά πήγε στο παράθυρο και φώναξε:
<< Μαμά, Άλντιν, Ελπιδοφόρε, Καλό! Τα καταφέραμε!!!>>

Και στη Χώρα του Ήλιου άρχισε να βρέχει...
Όλοι ήταν ευτυχισμένοι και γελούσαν.
Τα ποτάμια και οι λίμνες γέμισαν νερό!!

Και έζησαν αυτοί καλά και εμείς καλύτερα!